

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984887184.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

Men der er en mand, som må nævnes for sig, den eneste virkelige jordbeboer i datidens litteratur, det er Poul Møller. Han har vist aldrig haft noget tilfælde af romantisk tyndlufts-delirium; han er desuden et eksempel på — og vi kan virkelig trænge til sådan et eksempel —, at man godt kan være en udmærket digter, fordi man er et udmærket hoved. Han forstod mennesket som ingen anden dansk forfatter, og han behøvede ikke foragten som spore; det, der drev ham, var den brede, menneskelige interesse; han var ikke den hovne æstetiker, der tror, at spot er dybsind; at hån er menneskekendskab. Han kunde ha giet os sin tids mennesker, men tragisk nok: det var studiet af uvirkelighed, der optog ham, og da han hade arbejdet sig ud deraf, døde han. Poul Møllers død er den største tragedie i den danske litteratur. Han kunde ha ført samtiden tilbage til den tabte virkelighed og dannet en bro over til den litteratur, der skulde komme. I stedet for bar vi sådanne skrøbelige 27 overgangsdannelser som Hertz, der nu og da synes at ha skimtet et virkeligt menneske, og Hostrup, der har set dem en eneste gang — da han skrev »Genboerne« — men senere blev han næsten fuldstændig blind og benyttede sig mest af det i romantikkens dage så stærkt lovpriste indre øje — det samme som Ingemann i så høj grad slog sig op på. I måden at bruge øjnene skal man i det hele taet kende vor tid fra vore bedsteforældres. I gamle dage lukkede man øjnene til, foldede hænderne, skuede indad og *tænkte sig* — —